

Arrest

nr. 265 044 van 7 december 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. COPINSCHI
Berckmansstraat 93
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 30 april 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 april 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. TODTS *loco* advocaat S. COPINSCHI en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn, afkomstig uit Severny, een wijk van de stad Khassavyurt, gelegen in de Republiek Dagestan, Russische Federatie. U verliet Dagestan op 21 april 2006, arriveerde op 27 april 2006 in België en vroeg dezelfde dag nog asiel aan. De Dienst Vreemdelingenzaken nam op 4 mei 2006 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis). U diende hiertegen beroep in bij het Commissariaat-generaal, dat een bevestigende beslissing van weigering van verblijf nam op 23 juni 2006. U stelde hiertegen een cassatieberoep in bij de Raad van State. De beslissing van het Commissariaat-generaal werd

ingetrokken op 24 oktober 2006. Uiteindelijk nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op 15 december 2008. Uw beroep hiertegen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd verworpen op 4 maart 2009. U keerde niet terug naar uw land van herkomst en vroeg een tweede maal asiel aan op 3 september 2009. Inzake deze aanvraag nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op 3 mei 2011. Uw beroep hiertegen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd afgewezen op 19 juli 2011. U verliet België niet en vroeg een derde maal asiel aan op 17 september 2014. Deze aanvraag werd door het Commissariaat-generaal afgesloten met een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige aanvraag op 31/10/2014. U tekende hiertegen geen beroep aan. Zonder het land verlaten te hebben diende u op 14/10/2015 een vierde asielaanvraag in. In het kader van onderhavige aanvraag stelt u tijdens uw drie eerdere asielaanvragen inderdaad gelogen te hebben. De reden waarom u werkelijk de Russische Federatie ontvlucht zou zijn is het feit dat uw goede vriend en klasgenoot, K. Z. (...), zich in 2005 bij de rebellen aansloot. Op 27 mei 2016 besliste het Commissariaat-Generaal dat uw vierde asielaanvraag niet in overweging kon worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Uw beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd op 13 oktober 2016 verworpen.

In mei 2018 keerde u terug naar Dagestan. Daar aangekomen was uw familie niet tevreden dat u zonder uw zoon A. (...) teruggekeerd was. Uw vader en uw oom I. (...) droegen u op terug te keren naar België om uw zoon op te halen. In augustus 2018 vertrok u uit Dagestan naar Montenegro. In januari 2019 reisde u verder naar België.

Op 15 december 2020 diende u een vijfde verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van dit verzoek legt u volgende documenten neer: paspoort, valse identiteitskaart Roemenië, oordeel sharia-rechtbank, geboorteakte, vonnis voogdij.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden. In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissarisgeneraal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst moet worden beklemtoond dat uw eerste aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en dat de motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Wat betreft uw tweede aanvraag nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op 3 mei 2011. Uw beroep hiertegen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd afgewezen. Uw derde aanvraag werd door het Commissariaat-generaal afgesloten met een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige aanvraag op 31/10/2014. U tekende hiertegen geen beroep aan. Uw vierde asielaanvraag niet in overweging kon worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Uw beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd op 13 oktober 2016 verworpen.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvragen en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er nieuwe elementen aanwezig zijn in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, die de kans minstens aanzienlijk vergroten dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig dossier is er geen dergelijk element voorhanden.

U vreest bij terugkeer naar Rusland gedood te worden als u zonder uw kind terugkeert. Uw oom I. (...) gaf u de opdracht om A. (...), het kind dat u met S. (...) had, terug te brengen naar Dagestan om de eer en de reputatie te redden (p.11).

Het CGVS betwist niet dat u met S., S. (...) (CG:(...)) een kind gekregen hebt. U legt de geboorteakte van A. (...) (doc.4) en het oordeel van de rechtbank over de voogdij (doc.5) voor om dit te staven.

Het is aannemelijk dat het uw familie in Dagestan er niet blij mee was dat u zonder huwelijk een kind kreeg. Na uw terugkeer naar Dagestan was u in hun ogen laag gevallen. U werd vernederd door uw familie en verwanten (p.7) U omschrijft het zelf als gewoon pestgedrag. Een enkele keer sloeg uw vader u (p.12). Het gaat hier niet om zwaarwichtige feiten. Tegenover de pesterijen staat dat u bij terugkeer onmiddellijk onderdak kreeg van uw familie. Daarnaast gaven ze u bij uw vertrek genoeg geld mee om vijf maanden op hotel in Montenegro te verblijven (p.7).

Wanneer u nog in België was wendde uw familie zich tot de sharia-rechtbank. Deze rechtbank velde op 21 februari 2017 een oordeel. Het document van de sharia-rechtbank is gericht aan uw voormalige partner S. S. (...). Zij wordt opgeroepen jullie zoon A. (...) aan uw ouders te overhandigen omdat ze zich niet als goede moslim gedroeg en de normen en waarden van de sharia geschonden zou hebben. Nergens in dit document blijkt dat u ook van zulke feiten beschuldigd wordt. Er staat wel dat S. (...) uw eer geschonden zou hebben (doc.3). Uw oom zou beroep gedaan hebben op de sharia-rechtbank om de schande voor de familie te verzachten (p.8). Het oordeel van de sharia-rechtbank maakt het niet geloofwaardiger dat u uw familie in zulke mate ten schande gemaakt hebt dat uw oom en uw vader u zouden willen vermoorden. U verklaart het oordeel van de sharia-rechtbank niet gelezen te hebben (p.10). Deze desinteresse is opmerkelijk aangezien juist het ten schande maken van de familie de belangrijkste oorzaak van uw probleem is. Uw verklaring dat u het document niet gelezen heeft omdat u het er toch niet mee eens was voldoet niet (p.10).

U koos er verder zelf voor om terug naar uw ouders in Dagestan te gaan na uw repatriëring naar Rusland in 2018, hoewel u verwachtte dat ze boos zouden zijn omdat u zonder kind terugkwam (p.9). Dat u kon ook daadwerkelijk kon terugkeren zonder het slachtoffer te worden van ernstige vervolgingsfeiten relativeert uw vrees voor vervolging verder.

U slaagt er aldus niet in aannemelijk te maken dat u met de dood bedreigd werd door uw oom I. (...) en uw vader.

Verder verklaart u dat u door uw familie gezien wordt als iemand die de islam niet volgt. Dit omdat u uw zoon weigert terug te halen uit België en niet alle regels van de islam en de Tsjetsjeense tradities volgt (p.12). Met uitzondering van uw familie maakte er niemand opmerkingen over uw geloof tegen u. Wanneer u terug was in Dagestan was, ging u naar de moskee en droeg u naar eigen zeggen aanvaardbare kledij (p.14). U zegt soennitisch moslim te zijn (p.3). U maakt dus niet aannemelijk dat u door de Russische maatschappij gezien zou worden als iemand die dermate afwijkt van de heersende normen en waarden, dat dit in uw hoofde een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging met zich mee zou brengen.

Tenslotte moet opgemerkt worden dat u in januari 2019 in België aankwam en op 9 december 2020 uw vijfde verzoek om internationale bescherming indiende (p.7). Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die internationale bescherming inroept, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. De vaststelling dat u na uw aankomst in België bijna twee jaar wachtte alvorens zich vluchteling te verklaren toont aan dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt finaal de ernst en de geloofwaardigheid van de door u geschetste vrees.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

De documenten die u voorlegt kunnen deze conclusie niet wijzigen. Uw paspoorten tonen enkel uw identiteit en afkomst uit Rusland aan, dewelke niet in vraag gesteld wordt door het CGVS. De overige documenten werden reeds besproken in deze beslissing.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse rebellenbeweging die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, maar verder versnipperd raakt door afsplitsingen van groepen die zich achter IS scharen en waarvan een deel ook is uitgeweken naar Syrië. De slagkracht van de rebellengroepen blijft daardoor beperkt en neemt de vorm aan van gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de

veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 33, § 2, d) van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), “inclusief de artikelen 10 en 15”, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/7, “57/6/2, § 1st”, “57/6/2, § 1er” en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het evenredigheidsbeginsel, van “het beginsel van behoorlijk bestuur”, van “het beginsel van toereikende redenen voor administratieve beslissingen”, van “het principe volgens welke het bestuursorgaan bij de vaststelling rekening moet houden met alle relevante elementen van de zaak” en van “het gebrek aan productie van objectieve document(en)/rapport(en) in het administratieve dossier, wat betreft de situatie in Dagestan van mensen, die weigeren zich te onderwerpen aan de bepalingen van de uitspraken van de sharia-rechtbank”. Tevens meent zij dat er sprake is van een kennelijke beoordelingsfout.

2.2.1. De Raad stelt vast dat verzoekende partij louter melding maakt van voormelde richtlijn 2011/95/EU, en meer bepaald van de artikelen 10 en 15 van deze richtlijn, zonder ook maar de minste verwijzing naar de bestreden beslissing of aanduiding hoe deze voormelde richtlijn en artikelen zou hebben geschonden. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt echter dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Gezien verzoekende partij zich zelfs niet de moeite getroost ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de

bestreden beslissing voormelde richtlijn en artikelen zou hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.2.2. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 33, § 2, d) van voormelde richtlijn 2013/32/EU, wijst de Raad erop dat voormeld artikel van de richtlijn bij de wet van 21 november 2017 werd omgezet in artikel 57/6, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet waardoor deze bepaling van de richtlijn niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2016-2017, nr. 2548/001, p. 105-110). Derhalve wordt verder in onderhavig arrest verwezen naar desbetreffend artikel van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot de beoordeling of onderhavig verzoek om internationale bescherming nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.4. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.5. De Raad stelt vast dat verzoekende partij een beroep indient tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 april 2021 waarbij haar volgend verzoek overeenkomstig artikel 57/6, § 3, 5° *juncto* artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk wordt verklaard omdat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekende partij zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2.2.6. De Raad wijst er vooreerst op dat het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij van 27 april 2006 door verwerende partij bij beslissing van 15 december 2008 ongeloofwaardig werd bevonden waardoor aan verzoekende partij de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Het beroep tegen deze beslissing werd verworpen bij arrest nr. 24.177 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 4 maart 2009, waartegen geen beroep werd aangetekend bij de Raad van State.

Zonder terug te keren naar haar land van herkomst, diende verzoekende partij op 3 september 2009 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Ook voor wat betreft dit tweede verzoek werd door de commissaris-generaal op 3 mei 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd afgewezen bij arrest nr. 65.010 van 19 juli 2011.

Verzoekende partij verliet België niet en diende op 17 september 2014 een derde verzoek om internationale bescherming in. Inzake dit verzoek werd door de commissaris-generaal op 31 oktober 2014 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige aanvraag genomen. Tegen deze beslissing werd geen beroep ingediend.

Zonder het land te verlaten diende verzoekende partij op 14 oktober 2015 een vierde verzoek om internationale bescherming in. Zij verklaarde dat zij tijdens haar drie eerdere asielaanvragen inderdaad gelogen had en stelde dat de werkelijke reden waarom zij de Russische Federatie ontvluchtte is dat haar goede vriend en klasgenoot, K. Z., zich in 2005 bij de rebellen aansloot. Op 27 mei 2016 werd door de commissaris-generaal inzake dit vierde verzoek een beslissing tot niet inoverwegingname van een meervoudig aanvraag genomen. Het beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd verworpen bij arrest nr. 176.300 van 13 oktober 2016.

Bijgevolg resten er verzoekende partij geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot haar vorige verzoeken.

De Raad bemerkt dat eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoekende partij betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoekende partij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Verzoekende partij kan dan ook onderhavig beroep niet gebruiken om een vorm van beroep in te stellen tegen eerdere beslissingen die reeds in beroep werden bevestigd of waartegen binnen de wettelijk voorziene termijn geen beroep werd ingesteld.

2.2.7. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij haar vijfde verzoek om internationale bescherming steunt op het feit dat zij in mei 2018 terugkeerde naar Dagestan en dat haar familie toen niet tevreden was dat zij zonder haar zoon A. teruggekeerd was (notities CGVS, p. 7). Verzoekende partij stelt dat haar vader en haar oom I. haar opdroegen terug te keren naar België om haar zoon op te halen (notities CGVS, p. 5). Bij terugkeer naar Rusland vreest zij gedood te worden als zij zonder haar kind terugkeert (notities CGVS, p. 14). Tevens stelt zij dat zij door haar familie gezien wordt als iemand die de islam niet volgt (notities CGVS, p. 12-13).

2.2.8. De Raad is van oordeel dat verwerende partij in haar beslissing met recht heeft kunnen besluiten dat onderhavige verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Vooreerst wordt op uitgebreide wijze vastgesteld dat verzoekende partij niet geloofd kan worden waar zij stelt dat zij met de dood bedreigd werd door haar oom I. en haar vader omdat zij haar zoon niet had teruggebracht naar Dagestan. Meer bepaald wordt inzake de door verzoekende partij aangehaalde problematiek door verwerende partij opgemerkt dat (A) de pesterijen vanwege haar familie tijdens haar terugkeer naar Dagestan niet zwaarwichtig genoemd kunnen worden, temeer nu hiertegenover staat dat verzoekende partij bij terugkeer onmiddellijk onderdak kreeg van haar familie en zij haar bij haar vertrek genoeg geld meegaven om vijf maanden op hotel in Montenegro te verblijven; (B) wat betreft het document van de sharia-rechtbank dat verzoekende partij neerlegt, vastgesteld moet worden dat (i) dit document gericht is aan haar voormalige partner S. S., (ii) S. S. in dit document opgeroepen wordt hun zoon A. aan de ouders van verzoekende partij te overhandigen omdat ze zich niet als goede moslim gedroeg en de normen en waarden van de sharia geschonden zou hebben, doch nergens in dit document blijkt dat verzoekende partij ook van zulke feiten beschuldigd wordt, (iii) het oordeel van de sharia-rechtbank het niet geloofwaardiger maakt dat verzoekende partij haar familie in zulke mate ten schande gemaakt heeft dat haar oom en haar vader haar zouden willen vermoorden, en (iv) verzoekende partij verklaart het oordeel van de sharia-rechtbank niet gelezen te hebben, dit terwijl juist het ten schande maken van de familie de belangrijkste oorzaak van haar probleem is; (C) verzoekende partij er zelf voor koos om terug naar haar ouders in Dagestan te gaan na haar repatriëring naar Rusland in 2018, hoewel zij verwachtte dat ze boos zouden zijn omdat zij zonder kind terugkwam, en zij blijkbaar ook daadwerkelijk kon terugkeren zonder het slachtoffer te worden van ernstige vervolgingsfeiten, hetgeen haar vrees voor vervolging verder relativeert. In verband met haar verklaring dat zij door haar familie gezien wordt als

iemand die de islam niet volgt, merkt verwerende partij nog op dat met uitzondering van haar familie er niemand opmerkingen over haar geloof maakte en dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij door de Russische maatschappij gezien zou worden als iemand die dermate afwijkt van de heersende normen en waarden, dat dit in haar hoofde een persoonlijk en gegronde vrees voor vervolging met zich mee zou brengen. Ten slotte wordt door verwerende partij nog gewezen op het laattijdig karakter van haar verzoek, hetgeen aantoont dat verzoekende partij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en finaal de ernst en de geloofwaardigheid van de door haar geschetste vrees ondermijnt.

Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij geen argumenten aanbrengt die de motieven van de bestreden beslissing op afdoende wijze kunnen weerleggen.

2.2.9.1. Verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift naar de beslissing van de sharia-rechtbank van 21 februari 2017 en stelt dat dit wel degelijk een nieuw element betreft dat de kans aanzienlijk groter maakt dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Zij werpt op dat door verwerende partij geen enkel document of rapport wordt bijgebracht waaruit blijkt dat er voor haar geen risico bestaat in geval van terugkeer naar Dagestan zonder haar zoon en dit terwijl haar familie van de sharia-rechtbank een vonnis heeft verkregen waarbij het ouderlijk gezag en huisvesting van haar zoon aan hen wordt verleend. Tevens verwijst zij in dit verband naar het EASO-rapport *“Women, Marriage, Divorce and Child Custody”* van september 2014 (bijlage 3 van het verzoekschrift), stellende dat hieruit blijkt dat er eremisdaden gepleegd zijn tegen vrouwen in naam van de islam en de Tsjetsjeense waarden. Het is volgens verzoekende partij dan ook zeker dat *“verzoekende partij, door zijn gebrek aan medewerking bij de uitvoering van de beslissing van de sharia-rechtbank op 21 februari 2017, wordt geacht de Tsjetsjeense ‘waarden’ niet te respecteren”* en dat *“waarschijnlijk, ‘sancties’ worden opgelegd door de mannelijke familieleden”*. Verzoekende partij benadrukt nog dat uit het feit dat haar familie zich tot de sharia-rechtbank wendde om de voogdij van haar zoon te verkrijgen aantoont dat haar familie extreem gehecht is aan Tsjetsjeense regels en gebruiken, die gebaseerd zijn op een radicale interpretatie van de islam.

2.2.9.2. De Raad is evenwel van oordeel dat verzoekende partij met bovenstaand betoog niet verder komt dan het uiten van losse beweringen, zonder evenwel *in concreto* aan te tonen dat zij bij een eventuele terugkeer naar Dagestan dreigt vermoord te worden door haar familie. Het vonnis van de sharia-rechtbank van 21 februari 2017 volstaat allerminst om zulks aan te tonen, nu dit vonnis is gericht aan haar voormalige partner S. S. en hieruit nergens blijkt dat ook verzoekende partij ervan beschuldigd wordt de normen en waarden van de sharia en/of de eer van de familie te hebben geschonden. Dat zij geenszins aantoont dat zijzelf omwille hiervan enige vrees koestert ten aanzien van haar familie, geldt des te meer nu (i) verzoekende partij blijkbaar niet eens de moeite heeft genomen om het oordeel van de sharia-rechtbank te lezen (notities CGVS, p. 10), (ii) verzoekende partij in 2018, en dus nadat voormeld vonnis reeds was geveld, na haar repatriëring naar Rusland nog terugkeerde naar haar ouders in Dagestan, hoewel zij toen reeds zou hebben verwacht dat zij boos zouden zijn omdat zij zonder kind terugkwam (notities CGVS, p. 9), en zij blijkbaar ook daadwerkelijk kon terugkeren zonder het slachtoffer te worden van ernstige vervolgingsfeiten, en (iii) verzoekende partij reeds in januari 2019 in België aankwam en pas op 9 december 2020 haar vijfde verzoek om internationale bescherming indiende.

Voorts wijst de Raad er nog op dat een loutere verwijzing naar de algemene toestand in haar land van herkomst voor wat betreft vrouwen, huwelijk, scheidingen en voogdij niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft desbetreffend in gebreke.

Ten slotte duidt de Raad er nog op dat, waar verzoekende partij opwerpt dat verwerende partij geen informatie bijbrengt waaruit blijkt dat er voor haar geen risico bestaat in geval van terugkeer naar Dagestan zonder haar zoon ondanks het vonnis van de sharia-rechtbank, noch de commissaris-generaal, noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin de taak van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197).

2.2.10. Waar verzoekende partij nog stelt dat zij na haar repatriëring niet anders kon dan naar haar eigen familie terug te keren aangezien zij zelf geen financiële middelen had en dat zij voorts enkel geld

van haar familie had ontvangen opdat zij haar zoon van België naar Dagestan kon terugbrengen, is de Raad evenwel van oordeel dat de vaststelling dat verzoekende partij blijkbaar bij haar terugkeer niettemin nog bij haar familie kon verblijven en dat zij haar ook bij haar vertrek genoeg geld meegaven om vijf maanden op hotel in Montenegro te verblijven wel degelijk de door haar voorgehouden vrees ten aanzien van haar familie relativeert. Verzoekende partij merkte immers zelf op dat zij schrik had dat haar familie haar uit huis zou zetten terwijl zij nergens terecht kon (notities CGVS, p. 7), doch moet worden vastgesteld dat het blijkbaar niet zover is gekomen.

2.2.11.1. Verder wijst verzoekende partij erop dat zij in geval van terugkeer naar Dagestan haar Tsjetsjeense familieleden en de Dagestaanse en Tsjetsjeense gemeenschap in Dagestan vreest, die moslims zijn, en niet de Russische (orthodoxe) gemeenschap.

2.2.11.2. De Raad onderstreept evenwel dat in de bestreden beslissing wel degelijk werd rekening gehouden met de waarden en normen in de Russische (Dagestaanse) gemeenschap, en niet zozeer die in de Russische (orthodoxe) gemeenschap. Immers wordt in de bestreden beslissing gewezen op het feit dat met uitzondering van haar familie er niemand opmerkingen maakte over haar geloof tegen haar, dat verzoekende partij wanneer zij terug was in Dagestan, naar de moskee ging en naar eigen zeggen aanvaardbare kledij droeg, en dat zij verklaarde soennitisch moslim te zijn. Gelet op deze elementen, maakt verzoekende partij dan ook niet aannemelijk dat zij door de Russische (Dagestaanse) maatschappij gezien zou worden als iemand die dermate afwijkt van de heersende (islamitische) normen en waarden, dat dit in haar hoofde een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging met zich mee zou brengen.

2.2.12.1. Waar in de bestreden beslissing wordt gewezen op het laattijdig karakter van haar verzoek, voert verzoekende partij aan dat tijdens haar persoonlijk onderhoud op geen enkel moment gepolst werd naar de reden waarom zij pas in december 2020 een verzoek indiende. Verzoekende partij verwijst in dit verband tevens naar haar verklaringen op het Commissariaat-generaal zoals als volgt weergegeven op pagina 8 van de notities van het persoonlijk onderhoud: *“Toen ik laatst contact had met mijn vader, heeft mijn vader gezegd dat hij samen met I. (...) naar de familie van S. gegaan was. Zodat de broer van de vader van S. (...) met zijn broer zou praten om het kind aan mijn te overhandigen. Ik heb gezegd dat hij me zou kunnen doden, maar ik het kind niet naar Dagestan zou kunnen brengen. Hij begon te vloeken dat hij al het mogelijke doet om het kind terug te brengen, maar dat ik me verzet. Dat ik de familie nog meer schande maak.”* Volgens verzoekende partij verklaart dit waarom zij pas een verzoek indiende in december 2020.

2.2.12.2. De Raad bemerkt vooreerst dat, waar verzoekende partij in haar verzoekschrift opwerpt dat tijdens haar persoonlijk onderhoud op geen enkel moment gepolst werd naar de reden waarom zij pas in december 2020 een verzoek indiende, verzoekende partij hoe dan ook de gelegenheid heeft om bij de Raad desbetreffend de nodige toelichting te verstrekken, doch, zo blijkt uit wat volgt, nalaat hiervoor een afdoende verklaring te bieden.

De Raad wijst erop dat verzoekende partij over haar verblijf in 2018 bij haar familie verklaarde dat zij er toen zo snel mogelijk weg wilde, dat zij veel problemen had met haar familie en dat zij in hun ogen zeer laag was gevallen omdat zij haar zoon niet had meegenomen (notities CGVS, p. 7). Haar vader zou haar toen gezegd hebben dat hij haar zal moeten vermoorden indien zij hem nogmaals ten schande brengt (notities CGVS, p. 8). Tevens gaf zij aan dat haar familie radicale moslims zijn (notities CGVS, p. 7-8). Ook blijkt uit haar verklaringen dat haar familie zich reeds in 2017 tot de sharia-rechtbank richtte (notities CGVS, p. 8). In het licht van deze verklaringen is het dan ook wel degelijk volstrekt onaannemelijk dat verzoekende partij niet onmiddellijk bij haar aankomst in januari 2019 in België een verzoek om internationale bescherming indiende, maar daarentegen na haar aankomst in België bijna twee jaar wachtte, tot 9 december 2020, alvorens zich vluchteling te verklaren. Aangezien haar vader en oom haar reeds bij haar vertrek uit Dagestan in 2018 duidelijk hadden gemaakt dat er ernstige gevolgen zouden zijn indien zij opnieuw zonder haar zoon zou terugkeren (notities CGVS, p. 11), kan zij evenmin volstaan met een verwijzing naar het contact met haar vader in oktober 2020, waar haar vader haar gezegd zou hebben dat zij de familie nog meer ten schande maakte door haar zoon niet terug te brengen naar Dagestan (notities CGVS, p. 8), om te verklaren waarom zij pas op 9 december 2020 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Bovendien biedt zij geen enkele verklaring voor het feit waarom zij na dit contact met haar vader dan nog ruim een maand heeft gewacht om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Het uitermate talmen van verzoekende partij om een verzoek om internationale bescherming in te dienen ondergraaft dan ook op fundamentele wijze de ernst en de geloofwaardigheid van de door haar geschetste vrees.

2.2.13. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad verwerende partij bij waar deze besluit dat verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.2.14. In zoverre verzoekende partij meent dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 6 en 7) en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 4 februari 2021 de kans kreeg om te verduidelijken welke nieuwe elementen zij in het kader van haar huidige verzoek aanvoert en om aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.15. Waar verzoekende partij verwijst naar het evenredigheidsbeginsel stelt de Raad evenwel vast dat verzoekende partij geen schending van het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel aannemelijk maakt. De Raad oordeelt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel niet is geschonden daar de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* niet het geval is.

2.2.16. Gelet op het voorgaande toont verzoekende partij niet aan dat zij vroeger vervolgd is geweest of slachtoffer is geweest van ernstige schade. Derhalve kan zij zich te dezen niet dienstig beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

2.2.17. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.18. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT